

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υποσφόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Νοεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 49

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΩΝ]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 395.)

Καὶ ὁ γέρον παρουσίαζε πρὸς τὴν περιχαρῆ Χρυσούλαν τὸ μικρὸν ἐκ λάδας αὐγόν, τὸ ἔδειχνε πρὸς τὸν σακτισμένον Σιδέρην, τὸ ἐπλησίαζε πάλιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἰλαροῦς, ἀπαστρέπτοντας, ὕγρους. Ὀλίγον, μὰ πολὺ ὀλίγον ἔλειπε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Καὶ πρὸς στιγμὴν, ἡ Χρυσούλα ἐνόμισεν ὅτι ὁ γέρον Πετρομαζευτῆς θὰ κατεφιλεῖ τὴν πολύτιμον πέτραν.

— Ἄ, παιδιὰ μου, παιδιὰ μου! ἔλεγε. Τί εὐτυχῆς τοῦ εἶμαι σήμερὰ! Δὲν αἰσθάνομαι πεία καθόλου οὔτε τὰ γηρατειά, οὔτε τὴν ἀρρώστεια. Σὲ σὰς, σὲ σὰς τοὺς δύο χρεωστὰ ὅσες χαρῆς, ὅσες ἀληθινῆς χαρῆς ἐδοκίμασα ἕως τώρα. Ἐλάτε, φιληστέ με . . . ὄχι, φιληθῆτε.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρον περιέβαλε διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων, καὶ τὰς συνήγαγεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, χωρὶς ὅμως ναφίσχῃ τὰ δύο τεμάχια τῆς βόμβας, τὰ ὅποια ἔθλιβε διὰ τῶν δακτύλων του. Μειδίμα εὐτυχίας, μακαριότητος, ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ Σιδέρη, ἡ δὲ Χρυσούλα ἠσθάνετο τρελλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ξεφωνίσῃ.

— Νὰ Πάσχα μιά φορά! Νὰ Πασχαλινὰ αὐγὰ μιά φορά! Αὐτὸς ὁ Σιδέρης ἀξίζει ὅ,τι πῆς. Ἐλα ἐδῶ, μπρὲ Σιδέρη, καλὸ μου παιδί, καὶ πὲς μου τί θέλεις νὰ σου δώσω τώρα ἐγώ, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιὰ νὰ σε ἐσπληρώσω; . . . Χμ! . . . ἔρω . . . ἔρω τί θέλεις. Καλὰ λοιπόν, θὰ σου δώσω τὴ Χρυσούλα γιὰ γυναϊκίᾶ σου. Μὲ γιὰ σου, μὲ χαρὰ σου, παιδί μου. Πάρ' τὴν καὶ συγχώρα με. Ἄ, τὴν ἔρω καλὰ τὴ Χρυσούλα, καὶ σου ἐγγυώμαι γι' αὐτή. Εἶνε ἡ σπανία καὶ πολύτιμη βόμβα ποῦ ἔχει μέσα χρυσάφι, ἄβολο χρυσάφι, ἀληθινὸ χρυσάφι, — τὴν καρδιά της. Θὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ θησαυρὸ σου, ὅπως ἔχω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου . . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Ἄ καθημία ἔκαμε λαμπρὴ δουλειά, καὶ μάλιστα χωρὶς μεγάλα ἐξόδα — προσέθεσε

μετ' ὀλίγον μὲ φωνὴν ἤρεμον καὶ σοβαράν. Ὁ γέρον ὀρυκτολόγος δὲν ἔσπασε καρμίαν ἄλλην ἀπὸ τὰς βόμβας τοῦ του ἔφερον ὁ Σιδέρης. Καὶ διατί νὰ τὰς σπάσῃ; Μήπως δὲν εἶχεν εὖρῃ τὴν καλλιτέραν, τὴν θαυμαστοτέραν, ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἐπόθει ἡ ψυχὴ του περισσότερο;

Καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ καὶ νὰ ποθᾶν, μὲ τὸ τελευταῖον αὐτὸ καὶ θαυματουργὸν κτύπημα τοῦ σφυρίου. Διὰ τὸν ὀρυκτολόγον, τὸν Πετρομαζευτὴν, ἦτο ὥρατος ὁ τοιοῦτος θάνατος, — θάνατος ἐν ἐπιτυχίᾳ, ἐν θριάμβῳ.

Ἄμα ἔφυγεν ὁ Σιδέρης:

— Κόρη μου, εἶπε πρὸς τὴν Χρυσούλαν ὁ κ. Φραντζῆς, ἀκόμη λίγο χαρτί, σὲ παρακαλῶ, τὸ καλαμάρι, τὴν πέννα, τὴν κόλλα, καὶ μίαν αὐγοθήκη ἀδειανή.

Ἡ Χρυσούλα τὰ ἐτοποθέτησεν ὅλα αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην ἐφημερίδα, ἀνάμεσα εἰς τὰς λάδας καὶ εἰς τὰ συντρίμματά των. Ὁ γέρον ἀπέκοψεν ἐν τετραγωνίδιον λευκοῦ χάρτου, τὸ ἐκόλλησεν ἐπάνω εἰς τὴν βόμβαν, τῆς

«Εἶμαι ὁ κ. Εὐδωρὸς Πασῶτας» (Σελ. 406.)

ὅποιας συνήρμοσε μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας τὰ δύο τεμάχια, ἐχάραιζε τέσσαρας γραμμάς, καὶ ἔστησε τὴν βόμβαν ἐνεπίγραφον πλέον, μέσα εἰς τὴν αὐγοθήκην.

— Νὰ, πάρ' τὴν — πρόπαγε! — καὶ βάλε τὴν ἐμπρὸς-ἐμπρὸς, πρώτη-πρώτη, νὰ φαίνεται καλὰ, μέσα εἰς τὸ ἐρμάρι. Λαμπρά! Κλείσε τώρα, Χρυσούλα μου, τοὺς γύρους τὸ κλειδί, τοὺς γύρους. Ἔτσι. Γιὰ νὰ σε πῶ ὅς μου ἐδῶ τὰ κλειδιά.

Ἄ, νὰ σε χαρῶ, τώρα τὰ θέλω κοντά μου. Τώρα πλέον ὁ γέρον δὲν ἔκρινεν ἀρκετὰ ἀσφαλῆ τὰ κλειδιά εἰς τὸ γελκί του. Εἰς τὸ ἔξῃς θὰ τὰ ἐφύλαττεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του.

Καὶ ἡ πολὺ ἀκεφαλὴ του, κουρασμένη ἀπὸ τόσας συγκινήσεις, ἀπὸ τόσας χαρὰς, ἔπεσε πάλιν βαρεῖα καὶ φλέγουσα.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ἰσχυρὸς πυρετὸς κατέλαβε τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Ἡ νύξ ἐπέρασε πολὺ ἀσχημα. Ἡ Χρυσούλα τρομαγμένη, καταλυπημένη, ἐκάλεσε τὸν Σιδέρην καὶ ἠγγύπησαν μαζί παρατὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς. Τὴν αὐγὴν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ μακρὰ ὀστεώδης χεὶρ τοῦ ὀρυκτολόγου ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξήτει κάτι ἐπιμόνως ἐπὶ τῶν κλινοσκεπασμάτων. Αἱ ἐπισκέπτρια περιστεραὶ, θροοῦσαι μὲ τὰς πτέρυγας, κατῆλθον εἰς τὸ κηπάριον καὶ ἐγοργούρισαν τὸ συνειδημένον των παράπονον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐπιμοθάνατος ἀφῆκε βραγχῶδη, παρατεταμένον στεναγμόν.

Ἔπειτα, τίποτε.

— Πάει! εἶπεν ὁ Σιδέρης. Ὁ Θεὸς τον ἀνάπαυσεν.

Ὀλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἄλλην, καθ' ἣν ὁ ὀρυκτολόγος κατεβιάσθη ἀπὸ τὸν ἐναερίον οὐκίσκον του καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον, εἰς τὴν τελευταίαν του κατακίαν, ὑπὸ τὴν γῆν, — ἡ Χρυσούλα ἐκίνησε τὸν γενικὸν οἶκτον. Ἐχυνε δάκρυα καὶ δάκρυα, Ἐκλαίε μὲ

όλην της την καρδίαν ἄφιεν στεναγμούς θρηνώδεις, ἰκανούς νὰ ραγίσουν πέτραν. Εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ζωὴν, δὲν εἶχεν ἄλλον ἀπὸ τὸν γέροντα τὴν ἀγαπῶντος ἄσπον καὶ τὴν ὠνόμαζε κόρην του. Καὶ τὴν πού ἐφευγεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ζωὴν, δὲν ἔμενε διὰ τὴν ὄρφανήν ἄλλος κανεῖς, παρὰ ὁ φίλος της Σιδέρης.

Μετὰ τὴν κηδεῖαν, — κηδεῖαν πτωχικὴν, τὴν ὅποιαν ἐν τούτοις ἠκολούθησεν ἡ Ἀκαδημία ἐν σώματι, — ὁ κ. Εὐδωρος Πασώτος ἀνήλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον, τὸν ἀνοικτὸν καὶ ἔρημον.

Ὅχι πλέον ὡς φίλος, οὔτε ὡς ἀπεσταλμένος, οὔτε ὡς ταμίαις ἤρχετο αὐτὴν τὴν φορὰν, — ἀλλ' ὡς ἐντολοδόχος τῶν συναδέλφων του. Διὰ τοῦτο ἠκολούθητο ἀπὸ ὄλους ἐκείνους, καὶ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια τῷ ἐχρειαζόντο διὰ νὰ κάμῃ ἀπογράφην καὶ σφραγίσαι ἐν ἀνάγκῃ, ἢ διὰ νὰ λάβῃ ἄμεσον καὶ νόμιμον κατοχὴν τῶν συλλογῶν. Ἐκρίνε καλὸν νὰ προσκαλέσῃ ἀπὸ κάτω καὶ τὴν Χρυσούλαν, διὰ νὰ τῷ δώσῃ τὰς ἀπαιτούμενας πληροφορίας. Ἡ νεανίς ἐκλαίει ποταμῶδον, ἐθρῆνιεν σπαρακτικῶς, ἀναβαίνουσα καὶ πάλιν τὴν λαξευτὴν κλίμακα, διευθυνομένη πρὸς τὸ κηπάριον, ὅπου δὲν θά Τον ἐβλεπε, πρὸς τὸν οἰκίσκον, ὅπου δὲν ὑπῆρχε πλέον Ἐκεῖνος.

Εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, — τὸ ὅποιον ἐχρησίμευεν ὡς κοιτῶν, ὡς μουσεῖον κτλ. — ἔπρεπε νὰ ἐρευνηθῶν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης, διὰ νὰ εὑρῶν τὰ κλειδιά τοῦ ἐρμάρου. Ἡ Χρυσούλα ὑπέδειξε τὴν θέσιν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ψάξῃ αὐτή.

Ὁ παλαιοντολόγος, ἀπαθείστατος, ἔχωσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, λέγων : *Sic transit gloria mundi!* Εὗρε τὰ κλειδιά, ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον, καὶ τότε ἡ Χρυσούλα τῷ ἐδείξεν ἐκεῖ ὑψηλά τὴν μεγάλην ἐπιστολήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέγραψεν ἀμέσως καὶ ἐξ ἀποστάσεως — χάρις τὰ μέγεθος τῶν γραμμάτων καὶ εἰς τὰ πελώρια ματογυάλια του, — τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Πρὸς τὸν κ. Εὐδωρον Πασώτον
Παλαιοντολόγον
Μέλος τῆς Φιλολογικῆς, Ἐπιστημονικῆς, Καλλιτεχνικῆς καὶ Γεωγραφικῆς Ἀκαδημίας, καὶ διαφόρων ἄλλων Σωματείων.

Παρακάτω, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ φακέλλου, ἀνεγινώσκето : «Νάνοιχθῆ μετὰ τὴν κηδεῖαν μου.»

— *Ego sum qui sum!* ἔ γ ὠ εἰ μὶ ὁ ὦ ν! εἶπε σοβαρῶς ὁ Παλαιοντολόγος. Εἶμαι ὁ κ. Εὐδωρος Πασώτος.

Καὶ ἔθραυσε τὴν ἐξ ἰσπανικοῦ κηροῦ σφραγίδα, καὶ μεγαλοφώνως ἐσύριξε τὰς ὀλίγας γραμμάς τῆς διαθήκης, — διότι ἦτο τρῆντι διαθήκη, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ὁ κ. Φραντζῆς ἐνεπιστεύετο αἰεὶ

τὴν ὑψηλὴν σύνασιν καὶ εἰς τὴν ἀκραιμῶν χρηστότητα τοῦ σοφοῦ του συναδέλφου καὶ πιστοῦ φίλου κ. Εὐδωρου Πασώτου.»

Ἡ διαθήκη αὕτη καθίστα γενικὴν κληρονόμον τῆς περιουσίας του, κινητῆς τε καὶ ἀκινήτου, τὴν Χρυσούλαν, — ὄρφανὴν πατρός καὶ μητρός, ἀγνώστου δὲ ἐπωνύμου, — ἡ ὁποία θὰ ἐλάβανέ κατοχὴν τῆς κληρονομίας καθ' ἡν ἡμέραν θὰ ὑπανδρεύετο τὸν Σιδέρην Πλακᾶν. Προσέθετεν ὅτι, χάριν τῆς εὐτυχίας τῶν δύο νέων, — εὐτυχίας περὶ τῆς ὁποίας ἦτο βέβαιος, — ἐπεθύμει πολὺ νὰ γίνῃ ὁ γάμος ὅσω τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, εὐθὺς ἂμα ἤθελον ἀποκτήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένην ἡλικίαν. Ἡ ἀκίνητος περιουσία ἦτο ὁ οἰκίσκος ἡ δὲ κινητὴ τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὸ ἰσχυρὸν ποσὸν τῶν τετρακοσίων φράγκων τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας, — ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφηροῦντο τὰ ἐξοδα τῆς κηδεῖας. Ὡς πρὸς τὰς ὀρυκτολογικὰς συλλογὰς, ἐδήλοῦτο ὅτι αὐταὶ εἶχον προπωληθῆ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ παρακαλεῖτο ὁ κ. Πασώτος νὰ τὰς παραλάβῃ.

Ὅσον παλαιοντολόγος καὶ ἂν ἦτο, ὁ φίλος Πασώτος συνεκινήθη βαθύτατα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἴσταται ὀρθίος, ἐκάθηνεν εἰς τὴν πολυθρόναν, κρατῶν εἰς τὰς τριμύσας χεῖρας του τὸ χαρτίον καὶ εἰς τὸς γερωντικὸς ὀφθαλμούς του δύο δάκρυα . . .

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχεν εἶπη περὶ αὐτοῦ ὁ κ. Φραντζῆς, ὅτι ὁ Πασώτος ἦτο γέρω φλύαρος, ἀλλὰ λαμπρὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ὁ παλαιοντολόγος τὸ ἀπέδειξε καὶ τώρα. Ἐξεφώνησεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐκτενεστάτον λόγον, πομπῶδῃ ἀλλ' εὐκρινῇ, διὰ νὰ ποδείξῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι «ἡ Ἀκαδημία, ἀποκτήσασα τὰς ἐξόχους συλλογὰς τοῦ διαπρεποῦς ὀρυκτολόγου ἀντὶ δύο μόνων προσκεβόλων ἐκ τετρακοσίων φράγκων, — ἀπέναντι τῆς συμφωνηθείσης ἰσοβίου συντάξεως, — ὤφειλε νὰ τιμῆσῃ ἑαυτὴν κατὰ τὴν μνήμην του, ἀναλαμβάνουσα ὑπὸ τὴν προστασίαν της τὴν κληρονόμον τῆς πτωχειας του, — τὴν θετὴν του καὶ ἡγαπημένην κόρην, τὴν Ἀντιγόνην τοῦ γηρατός του καὶ τῆς ἀπομονώσεως, — καὶ καταβάλλουσα αὐτῇ τὰ δικαιώματα τῆς κληρονομίας.»

Ἡ ἐφημερίς τῆς πόλεως ἐδημοσίευσεν — μετ' ἐπαίνων ἐνθουσιωδῶν, — τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Πασώτου. Ἦτο ἴσως κάπως μακρὰ καὶ στομφώδης. Ἀλλ' ἡ τελευταία ἐκεῖνη φράσις «τὴν Ἀντιγόνην τοῦ γηρατός του καὶ τῆς ἀπομονώσεως» συνεκίνησεν, ἀφῆρσε πάντα διαταγμὸν, καὶ ἡ πρότασις, ἡ ὁποία ἐτέθη μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ ψηφοφορίαν, ἐγένε δεκτὴ παμπληρῇ. Οὕτως ἡ Ἀκαδημία «ἐτίμησεν ἑαυτὴν» καὶ ἐπλήρωσε τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τῆς Χρυσούλας, με ἄλλους

λόγους, τὸν φόρον τὸν ὅποιον ὤφειλε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ δημόσιον.

Ἡ Χρυσούλα δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοῖς πιστεύσῃ τὸ Ἀλήθεια λοιπόν, θὰ ἦτο ἰδικὸν της τὸ σπιτάκι τοῦ βράχου, καὶ ὁ κῆπος, με τὰς μηλιὰς του, τὰς κερρασεῖας του, τὴν δαμασκηνέαν του, τὸ κλημά του, τὰς ἀγριοτριανταφυλλέας του, τὰς βιολεττάς του καὶ τὰ λαχανικά του; Ἀλήθεια λοιπόν θὰ εἶχε στέγην ἰδικήν της, καὶ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζῇ «εἰς τὸ σπιτί της», εἰς σπιτί με ἐπιπλα ἀληθινὰ, με κρεβάτι σιδερένιο, με πολυθρόναν πέτσινην, με βλα τὰ χρεώδη; Καὶ ἀλήθεια, εἰς αὐτὰ θὰ τα ἐχαίρειτο μαζί με τὸν φίλον της Σιδέρην ;

— Ὡ, τὸ λαμπρὸ μου, τὸ χρυσὸ μου, τὸν ἀγαπητό μου κύριο Φραντζῆ ! ἔλεγεν ἡ Χρυσούλα.

— Νὰ Πητρομαζευτῆς, νὰ μάλαμα ! ἀπαντοῦσεν ὁ Σιδέρης, τὸν ὅποιον ἡ μεγάλη εὐτυχία ὀλίγον ἐλεψε νὰ ποδλακώσῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὡς νὰ γίνῃ ὁ γάμος, — καὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ γρηγορώτερον, ἀφ' οὗ τὸ ἦθελον ὁ κ. Φραντζῆς καὶ τὸ ἔλεγεν ἡ διαθήκη, — ἡ Χρυσούλα ἐσκοῦπιζεν, ἐπλυνεν, ἐξεσκόνιζεν, ἐτάγιζεν ἀκαταπαύστως τὰ περιστέρια, καὶ ἐκλαίει, καὶ ἐγελοῦσε, καὶ πάλιν ἐκλαίει. Ἐκοπτεν δὲ τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ἤνοιγαν εἰς τὸ κηπάριον, καὶ μετέβαινον εἰς τὸ νεκροταφεῖον, διὰ νὰ στολίσῃ τὴν πλάκα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεπαύετο ὁ γηρατός της φίλος.

Ἐπειτα, ἔγινεν εὐτυχῆς, — ὅσον ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε, ἔταν ἔχῃ εὐαίσθητον καρδίαν, — καὶ πάντοτε ἦκουε μίαν μυστηριώδη φωνὴν, ἡ ὁποία τῇ ἐπιθύριζεν ἀπὸ μέσα της : «Ὡ, τί εὐμορφος, τί φαιδρός, τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ ἥλιος, ὅταν φωτίζῃ ἓνα σπιτάκι δικό σου, σπιτάκι ἐστὶ βράχο ψηλά, με κῆπον ἐμπρός, με ποταμὸν κάτω, καὶ με βουνὰ μακρυσμένα, ἐκεῖ πέρα, ποῦ τελειόνει πιά ὁ οὐρανός ! »

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τέλος τοῦ «Πητρομαζευτοῦ».

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 397.)

Κατὰ τὸ 1807, εἰς ἀγγλὸς γημικός τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ ἐνθυμησῃαι, ὁ σὶρ Χάμφρυ Δέβυ, ἀνεκάλυφεν ὅτι ἡ πῶτασσα ἦτο ἕνωσις ὀξυγόνου καὶ ἐνὸς ἀγνώστου μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μεταλλοῦ, τοῦ καλίου. Τὸ ἴδιον ἀνεκάλυψε καὶ διὰ τὴν σόδα καὶ τὴν ἄσβεστον, τὰ ὅποια εἶνε ἕνώσεις ὀξυγόνου καὶ νατρίου ἢ σόδα, ὀξυγόνου δὲ καὶ ἄσβεστίου ἢ ἄσβεστος. Ἀργότερα ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἄλλα μέταλλα, τὸ ἀργίλλιον, τὸ μαγνήσιον καὶ ἄλλα.

Πολὺ ἠύχαριστήθη με ὅσα ἐμαθα. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ πηγὴ τῆς θερμότητος, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ ἐλεγεσ χθές; — Ἐφθάσαμεν βλέπετε δὲ ἐτι ἐκάμμεν πολὺ καλὰ ν' ἀφίσωμεν αὐτὴν διὰ σήμερον, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνάγκην προτομασίας. Τώρα πλέον ἡ ἐξήγησις θὰ ἔλθῃ μόνῃ της.

Ἐννοεῖς βέβαια, ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ μέταλλα, τὰ ὅποια τώρα εἶνε ρυλακισμένα εἰς τοὺς λίθους, δὲν εἰσῆλθον εἰς αὐτοὺς ἦσυχά ἦσυχά ὡς μικροὶ ἄγιοι Ὀνούφριοι.

Ὅσάκις ἐνοῦται ὀξυγόνον με μικρὸν τεμάχιον σιδηροῦ ἢ νατρίου, παράγεται καὶ ἰσχυρὰ σπινηθηρόα τὸ φαντάσθη λοιπόν τί θὰ ἔγινε κατὰ τὴν πρώτην, τὴν γενικὴν ἀνάφλεξιν. Καὶ τὸ μαγνήσιον ἐπίσης καίεται εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ὅποιος εἶνε μίγμα ὀξυγόνου καὶ αἰθέτου, με τοιαύτην φλόγα, ὥστε ἂν στεγνὴν ταινίαν ἀπὸ μαγνήσιον ἀνάψωμεν ὡς σύνθηδες φωτίζον, ἔχομεν ἄκτινοβόλον φλόγα, πρὸ τῆς ὁποίας δλαὶ αἱ ἄλλαι φλόγες χωριοῦν.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ἀργίλλιον, τὸ ὅποιον εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίεται, οὗ ὅπως πυρεῖται καὶ ὁ σίδηρος ἐπίσης εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίόμενος, παράγει τόσην θερμότητα, ὥστε πίπτουσι σταγόνας τετηκὸς σιδήρου γνωρίζεις δὲ πόσον μεγάλην ποσότητα σιδήρου ἔχει ἡ σφαιρά μας. Αἱ ἐκ ψευδαργύρου στέγαι καίονται κατὰ τὰς πυρκαϊὰς ὅπως καὶ τὸ λοιπὸν οἰκοδόμημα, καὶ παράγουσι νέφη ἀπὸ παχὺν λευκὸν καπνόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ψευδάργυρος ἠνωμένος με ὀξυγόνον.

— Α, Νίτσα μου, με κατατρομάζεις με τὸ κύρ, τὸ ὅποιον παντοῦ μοῦ δεικνύεις !

— Σκέψου ὅμως καὶ τὴν φοβεράν πυρκαϊάν, ἡ ὁποία παρήχθη, ὅταν κατὰ τὴν τελικὴν συμπύκνωσιν τῆς ὕλης, ὄλοι αὐτοὶ οἱ χεῖμαρροι τοῦ ὀξυγόνου, τὸ ὅποιον τώρα εἶνε θαμμένον εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ὤρμησαν ἐπὶ τοῦ ὀξυγόνου καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετᾶλλων ὅπως ἐνωθῶσι μετ' αὐτῶν!

— Σὺ, θεῖτσα, παραφέρεσαι καὶ μοῦ παριστᾶς τὸ ὀξυγόνον ὡς μορμολύκειον!

— Ἄφησε νὰ ἐξακολουθῶσ' ἀργότερα ἔγινεν τὸ ὕδωρ τῶν ὠκεανῶν, διὰ τὸ ὅποιον κατηγαλώθη σχεδὸν ὅλον τὸ ἐλεύθερον ὕδρογόνον, καὶ συλλογίσου ὀλίγον τί ἀπίστευτος θερμότης θὰ παρήχθη τότε κατὰ τὴν ἕνωσιν τοῦ ὕδρογόνου καὶ τοῦ ὀξυγόνου, καὶ τί πελώρια φλόγες θὰ ἀνυφώθησαν, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἕνωσιν τοῦ ἄνθρακος μετὰ τοῦ ὀξυγόνου πρὸς παραγωγήν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται καὶ εἰς πολλὰ ὄρυκτὰ καὶ εἰς τὸν ἀέρα διακεχυμένον.

Εἶδες ποτὲ νὰ καίεται ξύλον;

— Τί ἐρώτησις εἶνε αὕτη, θεῖτσα μου; Μήπως δὲν βλέπω καθημερινῶς ;

— Λοιπόν ὅ τι βλέπεις καθημερινῶς ἐν μικρῷ ἐγίνετο τότε ἐν μεγάλῳ. Ἡ φλόξ, ἡ ὁποία ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ξύλον, εἶνε ὕδρογόνον καὶ ἄνθραξ διωκόμενα ὑπὸ τῆς θερμότητος, τὰ ὅποια ἔταν ἐνωθῶσι με τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος, παράγουσιν ὕδωρ καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Καὶ πῶς εὐρίσκειται τὸ ὕδρογόνον καὶ ὁ ἄνθραξ εἰς τὸ ξύλον ; — Ὁ μὲν ἄνθραξ ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ τοῦ ἀέρος, τὸ ὅποιον παραλαμβάνουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὸ δὲ ὕδρογόνον ἀπὸ τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἀντλοῦν αἱ ρίζαι ἀπὸ τὴν γῆν.

— Μὰ τότε αὐτὸ δὲν θὰ ἔχη τέλος διότι ὅτι γίνεται ἀπὸ τὸ ἐν μέρος χαλᾶ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Πολὺ σωστά ἀλλὰ μὴ με διακόπτῃς. Ἐμάθομεν πῶς γίνονται τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ὑπῆρχε ἐπὶ τῆς γῆς οὐδ' ἡ παραμικρὰ χλόη, καὶ εἶδομεν ὅτι κατὰ τὴν γένεσιν τῶν παράγεται θερμότης.

Ὅσα σοῦ εἶπα, εἶνε πλέον ἀρκετὰ ὅπως ἐνοήσῃς, ὅτι ἡ Γῆ ἦτο κατ' ἀρχὰς ἥλιος, δηλαδὴ ἄσβεστος λυχνία, παρομοία πρὸς ἐκείνην ἡ ὁποία τώρα μᾶς θερμαίνει, μικρότερα ὅμως ἀπ' αὐτήν.

— Πόσον διήρκεσε τοῦτο; — Ἀγνωστον γνωρίζομεν μόνον, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἴδωμεν, ὅτι αἱ φλόγες ἤλαττοντο καθ' ὅσον παρήγοντο καὶ διλιώτεται ἐνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο, διελύοντο καὶ πάλιν ἐκ νέου ἐγίνοντο γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ἀργότερα ἡ σφαιρά μας, ὅμοια πρὸς σβεννυμένην λυχνίαν, ἦτο ἐρυθρωπὴ μάζα ἀπὸ τετηκυῖαν λάμπουσαν ὕλην, περιβαλλομένην ἀπὸ πικνοῦς καπνοῦς τότε τὰ πάντα ἦσαν ἀναμιξ καὶ οἱ ἀρχαῖοι αὐτὴν κατέστασιν ὠνόμαζον «χάος.»

Ἐπειτα ἐπῆλθε κάποια τάξις εἰς αὐτὸ τὸ χάος. Βραστὸν ὕδωρ, πλήρες ἀπὸ διάφορα ὀξέα ἤρχις μικρὸν κατὰ μικρὸν

νὰ κατατίθεται ἐπὶ τῆς τετηκυίας ὕλης καὶ νὰ μεταβάλλεται ἀμέσως εἰς ἀτμούς, οἱ ὅποιοι πάλιν συνεπικυνοῦντο καὶ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς ὡς πηλώδης βροχὴ.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἐξητρίβετο ὅταν ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μετεβάλλετο πάλιν εἰς βροχὴν, ἀφῆρει ἐκάστοτε ἀπὸ τοὺς λίθους τὴν θερμότητά των, καὶ δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας λεπτὸς στερεὸς φλοιός, ὅπως εἰς τὸ θερμὸν γάλα σχηματίζεται ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν δέγμα. Ἐπὶ τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ ἠδύοντο πλέον τὰ ὕδατα νὰ σωσώρεῦνται καὶ νὰ μένουσι, καὶ ἕνεκα τούτου ἀφῆκαν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τὸν πηλὸν καὶ ἔγιγαν διαυγῆ, ὅπως καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τοὺς πικνοῦς ἀτμούς . τοὺς ὁποίους προηγουμένως περιεῖχε. Τότε ἐφάνησαν τὰ σώματα καὶ ὑπὸ τὰς τρεῖς καταστάσεις, ὡς στερεὰ, ὑγρὰ καὶ ἀέρια. Τότε κατὰ πρῶτον ἐνεφανίσθησαν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα.

— Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ κανεῖς, θεῖτσα μου, θὰ εἶπῃ ὅτι εὐρίσκεσο τότε ἐκεῖ.

— Δὲν ἦμην ἐκεῖ, ἀλλ' ἰδοὺ ὁ ἀήρ, ἰδοὺ ἡ θάλασσα, ἰδοὺ ὁ στερεὸς φλοιός τῆς Γῆς, ὁ ὅποιος φέρει τὸν ἀέρα, τὴν θάλασσαν καὶ ἡμᾶς. Μήπως εἰς αὐτὰ δὲν κατελθῆσεν ὁ σχηματισμὸς τῆς γηίνης σφαιρας; Εἰς ὅσα σοῦ λέγω δὲν ὑπάρχει τίποτε ὑποθετικόν. Ὁ ἀήρ, ἡ γῆ καὶ τὸ ὕδωρ εἶνε ἡ κληρονομία, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀφῆκεν ἡ κοσμικὴ σφαιρά.

Ἐὰν θέλῃς αὐριοῖν ρίπτωμεν ἐν βλέμμα εἰς αὐτὰ.

— Τὸν ἀέρα, τὴν γῆν καὶ τὸ ὕδωρ τὰ σημερινά, ἢ τὰ παλαιά ;

— Εἶνε τὸ ἴδιον ἐὰν μάθῃς τί ἦσαν ἄλλοτε, θὰ ἐνοήσῃς καλλίτερον τί εἶνε τώρα. Ἐς αὐριοῖν λοιπόν ».

(Ἐπεται συνέχεια)

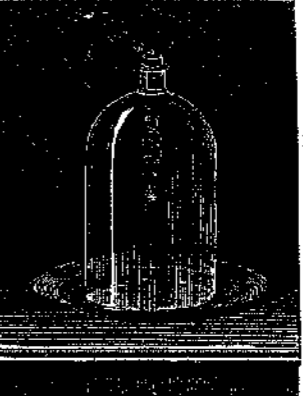
(J. Macé) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ
(Μύθος Αἰσώπου)

Δυὸ σκύλοι εὗρηκανε τομάρι λεονταριοῦ, καὶ τῶχαν πάρῃ 'ς τὰ δόντια κι' ἄρχισαν τραβῶντας νὰ το ἐσχιζοῦνε γελῶντας.

Μίαν ἀλεπού τους εἶπε τότες, καθώς τους εἶδε : — Ἐ, πατριώτες λιοντάρη ἂν ἦταν, ζωντανό, με μιά νυχτὰ του ἰκανό θάταν τὰ δόντια σας νὰ ρίξῃ, κι' ὅτ' εἶθε . . . σκύλοι νὰ σὰς δεῖξῃ!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

* Εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίεται ὡς πυρεῖται. » (Σελ. 407, στ. 4)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ο ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΕΛΑΤΟΣ

(Συνέχεια και τέλος· 18ε σελ. 396.)

Και όμως το ελατάκι μας τα εξηλο- ρηνούσεν, αντί να τα συμπονή, διότι δεν εγνωρίζεν, ότι η τύχη των συντρέ- φων του δεν ήταν έπως αυτός εφантаζε- το λαμπρά και ξεχωριστή... άλλοι ελα- τοι απ' εκείνους θα γίνουν περσάκια της σκεπής· άλλοι, αφού προιονισθούν και πλανισθούν, θα γίνουν πατώματα ή ταβάνια... και ενώ εκείνος τα εξήλευεν, όλα αυτά τα δενδράκια ανεστάνεζαν και εθλίβοντο, που έστερουνο την τόσο ήσυχυ και άμεριμνη ζωή του δάσους των.

— Σπὸ καλὸ! σπὸ καλὸ! τί εὐτυ- χισμένοι ποῦ εἶσθε, φίλοι μου, ... θα φαγήτε ἀφέλιμοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! εἰφάναζεν εἰς τὰ φεύγοντα δένδρα ὁ μικρὸς φιλόδοξος.

— Μὴ δὲ στενοχωρεῖσαι τόσο... θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου... ὑπομονή, — ἄχ, τί εὐμορφα ποῦ εἶνε εἰς τὴν κοιλάδα! Αὐτὴν τὴν ὥραν, νὰ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν μικρὸν ἔλατον ἓνα πουλάκι, ἐπίτη- δεσ διὰ τὰ του κάμη συντροφίαν καὶ νὰ τον παρηγόρησῃ:

— Ἐλα δὲ... διατί τόσο μοῦ στενο- χωρεῖσαι; Μὴν ἀκούς λόγια τοῦ ἀέρος· αὐτὸς εἶδε πολλὰ, παραπολλά, καὶ κα- τήγησε πυρρωνιστὴς φιλόσοφος, καθὼς λέγουν, δηλαδή τίποτε δὲν πιστεύει καὶ δι' ὅλα ἀμφιβάλλει. Περιπαῖζει χωρὶς νὰ το ἔγνω ἓνα τόσο μικρούστιχο δένδρα- κι, σάν ἑσένα. Μὴ του ὀμιλῆς πλέον διὰ τοὺς πόθους σου... ἐμπιστεύου ὅλα τὰ μυστικά σου εἰς ἐμέ, καὶ ἐγὼ θὰ τάνε- βάσω ἐκεῖ ὑψηλά, εἰς τὸν Θεόν!

— Πῶς νὰ σου εἰπῶ... Ἐπιθυμοῦ- σα νὰ ὠφελίσω, νὰ εὐεργετήσω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅλον τὸν κόσμον· τὰ ἔργα μου νὰ φημίουν τὸ ὄνομα τοῦ Δη- μιουργοῦ μας!... εἶπε εἰς τὸ πουλάκι γογγύζων ὁ πτωχὸς ἔλατος· ἀλλὰ... δὲν εἶμπορὸς τίποτε νὰ κατορθώσω μόνος μου· εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένω τὸ πεπω- μένον μου! Ἄν ἤμουν τούλάχιστον ἐστὴ χώρα, θὰ ἤμπορούσα κάττι νὰ γίνω... νὰ ναναδειχθῶ!... μοῦ του εἶπεν ὁ ἀνεμος

ἀλλὰ ἐδῶ... εἰς αὐτὴν τὴν ἀσήμαντη ἀκρούλα, θὰ γίνω καὶ ἐγὼ θῦμα κανε- νὸς ξυλοκόπου, ὁ ὅστις θὰ με μεταχει- ρισθῇ, ποῖος ξεύρει διὰ τί πρόστρυχο καὶ ἐξευτελισμένο πρᾶγμα... καὶ τότε δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ πλέον ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμῶ, ποτὲ μου δὲν θὰ γίνω μεγά- λος καὶ τρανός!

— Τρελλούτσικό μου! ἐτερέτισε τὸ πουλάκι· ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκου- ται κανεῖς, εἴ μιν πορεῖ νὰ κάμῃ τὸ καλόν... καὶ σάν εἶ- νε, ὅπως σύ, τόσο φιλόδοξος, οὔτε ἀξι- ἔταινος, μὲ φαίνεται, οὔτε θεοφεβούμε- νος. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐκλάρωσα εἰς τὰ κλαδάκια σου νὰ σε μαλλώσω, ἦλθα νὰ σε συμβουλευσω... Δὲν γνωρίζεις λοι- πόν, ὅτι μόνον ὁ Θεὸς ποῦ σ' ἐπλάσε εἰξεύρει τί θὰ ἀπογίγῃς; ὅτι αὐτὸς μόνον φροντίζει διὰ τὸ μέλλον σου; Δὲν εἴμπορεῖς λοιπόν νὰ ἐμπιστευθῆς τὸν ἐ- αυτὸν σου εἰς Ἐκεῖνον; Αὐτός, ποῦ εἶπε καὶ ἐβλάστησεν ἀπὸ τὴν γῆν, θαρ- ρεῖς ὅτι θὰ σε λησμονήσῃ, θὰ σ' ἀφή- σῃ εἰς τὴν τύχην σου; Κάμε λοιπόν μὲ ἀγάπην, μὲ ἠσυχίαν καὶ μὲ εὐχαρίστη- σιν, μόνον ὅ,τι εἴμπορεῖς, καὶ μὴ ζητῆς ἀνώτερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου... Κα- λὴ νύκτα, καὶ ποτὲ σου μὴν ἀμφιβάλλῃς διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὸ ελατάκι, τὴν ἄλλην ἡμέραν, κά- πως παρηγορημένον, ἐπανεύρισκε τὰ μαγευμένα κάλλη τοῦ δάσους. Εὐχαρι- στεῖτο βλέπων τὰ λουλουδάκια καὶ τὰς πεταλούδες, ἀπορροφῶσα μὲ ὄρεξιν τοὺς χυμούς τῆς γῆς, ἀνέπνευεν εὐχαρίστως τὸ ἀεράκι, καὶ ὀλοένα ἐπαίρονεν ἐπάνω του μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ἡλικίας του. Ὅσον όμως ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε, τόσοσιν αἱ ρίζαι του ἐβυθίζοντο εἰς τὴν ἰδίαν θέ- σιν, ἐνῶ ἡ κορυφή του ὀλόστη ἀνέβαινε εἰς τὰ ὕψη.

— Ἄχ, ἀγαπημένο μου πουλάκι, χω- ρὶς ἄλλο μὲ ἐξέλασες! εἶπε μίαν ἡμέ- ραν ἀπελπισμένο τὸ ἔλατο. Ὅσα μ' ἐ- συμβούλευσες μήπως δὲν τὰ ἔκαμα; Κά- θε πρωτὴ ἐδόξαζα τὸν Κύριον· μ' εὐχαρί- στησιν μου ἐδεχόμην τὸν χειμῶνα τὰς ἀ- κτίνας τοῦ ἡλίου ἢ τὴν βροχὴν, ἢ τὸν

κατάψυχρον βορρῶν. Τὸ καλοκαίρι ἐπρό- τεγα, μήπως αἱ ρίζαι μου στενοχωρήσου- νται ρίζας τῶν λουλουδιῶν... Ἐγίνα, τέλος, εὐεργετικός, ὑπόμονος, εὐσπλαγ- χνικός... καὶ ἔμως τί ἀπήλυσα; Χίλιες φορές καλλίτερα νὰ μὴν ἐγεννώμην, προ- τιμώτερον νὰ με εἶχαν κομματιάσῃ τάνε- μοστρόφια! Εἶνε πολὺ, παραπολὺ σκλη- ρὸ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὰς δυνάμεις του καὶ νὰ μὴν καρφωμένος εἰς αὐτὸν τὸν ἐ- ρημότοπον, παντοτεινῶ ἀκίνητος, ἄεργος!

— Μὴ βλασημηθῆς! εἶπε τὸ πουλάκι, σάν θομωμένο. Σὺ αἰσθάνεσαι τὴν δύνα- μίν σου· ἀλλὰ ἐσυλλογίσθησ ποτὲ, ἂν ὄλη σου αὐτὴ ἢ δύναμις εἶνε ἀρκετὴ δι' αὐτὸ ποῦ ὁ Θεὸς σε προώρισε; Σὺ λέγεις, ὅτι ἐμεγάλωσες, ἐφθασες ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, ἀλλὰ τὸ ἀνάστημά σου αὐτὸ ἀρκεῖ δι' αὐτὸ ποῦ θὰ χρησιμεύσῃς; Τολμᾷς, τέλος, νὰ συγκριθῆς, νάναμετρηθῆς σύ, ἓνα πρόσκαιρο δένδρακι, μὲ τὸν αἰώνιον, τὸν ἀσύχρητον Δημιουργόν σου;!

— Ἀλλὰ ὅλα μου τὰ συνομήλικα ἐφυ- γαν ἀπ' ἐδῶ... καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μι- κρότερα μου δένδρακια!... Τὴν περασμέ- νη μάλιστα ἑβδομάδα ἓνα τόσο-δα μι- κρούστιχο ελατάκι, ποῦ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ ξεφυτρῶνῃ....

— Τὸ εἶδα, τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ, ὅπως σύ εἶπε τὸ πουλάκι· χθὲς μάλιστα, ποῦ ἦτο ἡ ἡμέρα τῶν πυροτεχνημάτων καὶ τῶν παιγνιδιῶν, τὸ ελατάκι σου ἐκεῖνο ἦτο εἰς τὸν καλοφῶνα τῆς λαμπρότητός του... μερικὰ παιδάκια ἔκαμαν μὲ τοὺς κλώνους τοῦ ἓνα μαγευτικὸ στέμμα... Μὴ μὲ διακόπησῃς! Σήμερα όμως τὸ εἶ- δα γυμνὸ καὶ περιφρονημένον εἰς μίαν ἀ- κάθαρτην αὐλή. Τὸ πάθημα ἐκεῖνου δὲν ἀρκεῖ νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα, νὰ σε σω- φρονήσῃ, ἀχάριστε;

Ὁ μικρὸς ελατός δὲν εἶπεν ἄλλην λέξιν εἰς τὸ πουλάκι, ἐπαρηγορήθη ὅμως, καὶ πάλιν ἐπῆρε θάρρος διὰ τὸ μέλλον του.

Ὁ χρόνος παρήρχετο, καὶ ὅσον ὁ ἔ- λατος ἐμεγάλωνε καὶ ὕψωνετο, τόσοσιν ἡ ζωὴ του ἐγίνετο σκληροτέρα; περισσότε- ρον μονήρης.

Τὰ λουλουδάκια, τὰ ὅποια ἀνοβολοῦ- σαν καὶ τώρα εἰς τοὺς πόδας τὸν, δὲν τὰ ἔβλεπε πλέον, διότι ἡ κορυφή του ἀπέχε- παραπολὺ ἀπὸ αὐτά.

Δὲν διέκρινε πλέον τὰ πρόσχαρα πρό- σωπα τῶν παιδιῶν, οὔτε τὰ τραγουδάκια των καὶ τὰ γέλια των ἀνέβαιναν πλέον εἰς τὴν ὑψηλὴν κορυφήν του καθαρὰ, ὅπως προτιήτερα, καὶ μόλις τὰ ἤκουε.

Τὰ ζαρκαδάκια, τὰ ἐλάφια, ἢ πηγῆ με τὸ τρέχον νεράκι τῆς, ὅλα ὅλα τᾶφ ἐφαίνοντο πλέον σάν ζνετρα τῆς και- δικῆς του ἡλικίας.

Ἄντι νὰ ἔχη σιμὰ του τώρα, ὅπως τό- τε, τὰ ὠραία, τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα πρόσωπα, ζῶα καὶ πράγματα, ἐπάλατε καὶ ἀγωνίζετο μὲ τοὺς φοβεριώτερος

ἐθρούς. Αἱ χιόνες, αἱ ψυχραὶ χιόνες, ἐσωρεῖοντο ἐπὶ τῶν κλώνων του, οἱ ὅποιοι ἐλύγιζαν ὑπὸ τὸ βάρος, καὶ ὁ ἔλατος ὑπέφερε πολὺ.

Συχνάκις ἐπήρχετο ἢ καταγιγίς ἐπάνω του καὶ τότε πεισματικοὶ ἀγῶνες, τότε φοβερά μάχη ἤρχιζεν, ἔως ὅτου ὁ ἔλατος ἀφίνετο εἰς τὴν θέσιν του κατακουρασμέ- νος καὶ ἐλεεινός.

Ἄλλὰ τώρα ὑπέμενε τὰ πάντα, ὑπέ-φερε χωρὶς νὰ γογγύξῃ καὶ νάναυακτῇ, διότι ἐδοκίμασε πολλὰ, καὶ ἡ πεί-ρα τοῦ βίου τὸν ἐδίδαξε νὰ ὑπομῆν, χωρὶς καθόλου νὰ συγχύζεται πλέον ἀπὸ τοὺς πειρακτικὸς λόγους τοῦ ἀνέμου ἢ τὰς ἀπειλάς τῶν νεφῶν.

— Σὰν τί τάχα θέλετε νὰ μας γίνε-τε; τοῦ ἔλεγε περιπαικτικῶς μίαν ἡμέραν ὁ ἀνεμος· θάρρῳ, χάνετε τὸν καιρὸν σας καὶ τοὺς κόπους σας. Ὁρατέ μου ὑπερή-φανη! Δὲν θὰ το κατορθώσετε ποτὲ νὰ-ναβῆτε εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν στενὸν τόπον κανεὶς δὲν θὰ σας βοη-θήσῃ νὰ φθάσετε ἐκεῖ ὅπου σας ἀξίζει!.. Ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη... καὶ θάρρῳ πῶς τελειόνομα μὲ τὴν ὑψηλότητά σας!

— Σὲ περιμένω, ἀπεκρίθη ὁ ἔλατος, περιμένω πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Δημι-ουργοῦ μου!

Εἶχε τέλος ἐννοήσῃ πόσον ἦτο γλυκὺ, πόσον ἦτο φρόνιμον ν' ἀφισπῶνῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ὑπαρξίν του εἰς Ἐ-κεῖνον, ὁ ὅποιος γνωρίζει τὰ πάντα, εἰς Ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος εἶνε ἡ Ὑπερτάτη Σο-φία. Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασίν του αὐτὴν, ἡ-γάπα τώρα πλέον τὸν εὐμορφον ἐκεῖνον τόπον, ὅπου ἔλαβε τὸ τόσο μὲγα καὶ σπουδαῖον μάθημα. Ἡ καὶ δὲν του ἐφαίνετο τώρα πλέον τόσοσιν ὀτενὴ καὶ περιωρισμένη, τώρα ὅπου ἡ καρδιά του ἔγεινε ἐν ἁλθῶς μεγὰλη!

Καὶ τί ἄλλο ἐπὶ τέλους εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος, παρὰ αἰωνία πάλη τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ; Παντοῦ εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὸν ἀγῶνα τῶν δύο αὐτῶν στοι-χείων, εἰς τὸ μικρότερον χωριδάκι ὅπως εἰς τὰ παλάτια τῶν αὐτοκρατόρων...

Ἐσήμανε τέλος ἡ ὥρα ἐκεῖνη, ἡ πο-θητὴ στιγμή, τὴν ὅποιαν ὁ ἔλατος οὔτε κἂν ἐφантаζετο, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς πάντοτε ἐγνωρίζεν.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δάσους, ἐστάθη ἐμ-προσθεν τοῦ ὠραίου ἐκεῖνου ἐλάτου, ἐξε-πλάγη βλέπων τὸ τόσο ὑψηλόν, ἰσόκορ-μον καὶ δυνατὸν αὐτὸ δένδρον καὶ... ἀπεφάσισεν ἄμεσως νὰ το κόψῃ καὶ νὰ το κάμῃ κατάρτι μεγὰλου πλοσίου...

Καὶ τώρα, ἀντὶ τῶν βουῶν, ἢ θάλασ-σα ἀπλοῦται μὲ τὰ κύματά τῆς ἐμπρός εἰς τὸν ἔλατον.

Ταξιδεύει ἀπὸ τὴν μίαν Ἠπειρον εἰς τὴν ἄλλην, ἐργαζόμενος διὰ τὸν πολιτι-

σμὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ναὶ μὲν καὶ τώρα ἀγωνίζεται καὶ παλαίει μὲ τὴν τρικυμίαν καὶ τὴν θαλασσοταραχὴν, ἀλλ' ὁ ἀνεμος ὄχι μόνον δὲν τον εἰρωνεύεται, ἀλλὰ τον σέβεται καὶ τὸν βοηθεῖ, ὡς παλαιὸν του φίλον. Τώρα πλέον εἶνε εὐ-τυχὴς καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἔν-δοξον προορισμὸν του!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεταξιδεύσα μαζὶ του, καὶ ὁ ἴδιος, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέ-ρων, τῶν πιστῶν τῶν φίλων, μοὶ διηγῆ-θη τὴν ἀπλὴν ἱστορίαν του καὶ με παρε-κάλεσε νὰ τὴν εἶπω εἰς ὅλους τοὺς φί-λους μου, διὰ νὰ ἐνθαρρυνθῶν καὶ δι-δαχθῶν, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον οὐδέ-ποτε κανεὶς πρέπει νὰ κελεπίζεται καὶ νὰ-νυπομονῇ διὰ τὸ μέλλον του.

[M. de Pierre.] I. P. P.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Σ. ΠΑΡΙΣΗΣ Βραβευθείς

εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας. (18ε φυλλάδιον 44, σελ. 364.)

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

Μετὰ τὸν ἑσπερινόν, ἀνελθούσα εἰς τὸ μικρὸν κελλίον τῆς ἡ-Ηγουμένη, καὶ λα-βοῦσα μίαν Σύνοψιν ἐκ τοῦ ξυλίου τρα-πεζίου τῆς, ἐκάθισε παρὰ τὸ ἀνοικτὸν πα-ράθυρον καὶ ἤρχισε νάναγιώσκῃ χα-μηλοφῶνως. Ἐφαίνετο μόλις τεσσαρακον-τοῦτις, καὶ μολαταῦτα τρίχες τινὲς ἐκ-φεύγουσαι τῆς καλύπτρας τῆς ἦσαν ἀρ-γυραῖ, βαθεῖαι δὲ ρυτίδες ἠυλάκουν τὴν ἰσχυρὴν καὶ ὠχρὰν μορφὴν τῆς, μάρτυρες ἵσως μεγάλης τινὲς θλίψεως, κρυπτομέ-νης ὑπὸ φαινομενικὴν γαλήνην, ἢ ὅποια προσέδιδεν εἰς τοὺς χαρακτῆράς τῆς τοὺς γλυκεῖς ποῖαν τινα ἔκφρασιν μαρτυ-ρικῆς αγιότητος.

Ἄφνης διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἐκστατικῶς ἐν ἀπολαυστικῇ ἀκίνησιν, τεί-νει τὸ οὖς δι' ὄλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς τῆς, δι' ὄλων θὰ ἔλεγες τῶν αἰ-σθησῶν τῆς, ἀκοῦται μὲ τὸ στόμα ἢ μιάνοικτον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς. Τί ἤκουεν ἀρὰ γε; Μήπως ἐν τῇ ἔρχο-μένῃ νυκτὶ, τὸν ἑσπερινὸν ὕμνον τῶν ἀγγέλων πρὸς τὸν Θεόν;

Παρὰ τὸν ὑψηλὸν τοῖχον τοῦ κηπαρίου διέρχεται ἡ μεγάλη ὁδός, ἢ φέρουσα πρὸς τὴν πόλιν· κατ' αὐτὴν δὲ τὴν στιγ-μὴν θὰ διαβαίνῃ κάποια οἰκογένεια, διότι ἀντήχησαν κραυγαὶ βρέφους κλαίουτος. Τὸ ἀπλοῦστατον αὐτὸ ἀκουσμα προξενεῖ τὴν ἀφατον ἐκείνην ἀγαλλίασιν εἰς τὴν Μοναχὴν;.. Ἐφ' ὅσον αἱ κραυγαὶ ἀπο-μακρύνονται, διακεκοιμμένοι καὶ μονότο-νοι διασχίζουσαι τὴν ἑσπερινὴν ἡρεμίαν, τόσον αὐτὴ ἐντεινεῖ τὴν προσοχὴν ὡς διὰ νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τὴν ἐλαχίστην δόνησιν ἐκ τοῦ προσφιλοῦς ἤχου. Ὅταν δὲ ἐπαυ-σαν πλεόν ακουόμεναι, ἡ Μοναχὴ ἔμεινε ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὡσαὶ ἀ-κρωμένη πάντοτε, ἐνῶ ἀδρὰ δάκρυα ἐ-κυλιόνοτο βραδέως ἐπὶ τῶν πκρειῶν τῆς.

Κατόπι, στηριξάσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ψυχρῶν κιγκλίδων τοῦ μικροσκοπι-κοῦ τῆς παραθύρου, ἐριψε τὸ βλέμμα μακράν, ὑπεράνω τοῦ κήπου, ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τινος μακρυσμένης γω-νίας τοῦ ὄριζοντος, ὅπου ὡς σκιά, ἐφαί-νετο ἀναδυομένη ἐκ τοῦ ὕδατος κορυφῆ νησιδος. Ἦτο τὸ προσφιλὲς σημεῖον εἰς τὸ ὄποῖον, ἀπὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν, βυ-θίζεει κατὰ πᾶσαν νύκτα τὸ βλέμμα. Ὅταν αἱ λοιπαὶ καλογραφαί, ἐπωφελούμεναι τῶν ὀλίγων ὠρῶν τῆς ἀναπαύσεως κοι-μῶνται, αὐτὴ ἀγρυπνος, ἐρείδουσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων, βυθίζει τὸ βλέμμα ζητούσα ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῷ σκότει τὸ τρέμον φῶς ἐνός φάρου. Τὸ ἀμφίβολον ἐκεῖνο φῶς, τὸ ὅποῖον ἐκ τῆς ἀποστάσεως μόλις δύναται νὰ διακρίνη, εἶνε ἡ σκιά, τὸ φάσμα τοῦ παρελθόντος τῆς· ἐξ αὐτοῦ ἀρβεται τὴν δύναμιν διὰ τὴν ἐπιούσαν. Πόσα τῇ ἐνθυμίζει!

Ἴδου ὁ μικρὸς οἰκίσκος, δεξιᾶ τοῦ φά-ρου, μιτοκρυμμένος ὀπισθεν πελωρίας ροδωνιάς φαίνεται ὡς ἡ φωλεὰ αὐτῆ τῆς εὐτυχίας· εἶνε ἡ κατοικία τοῦ ἐπιστάτου τοῦ φάρου, ὁ ὅποιος κατοικεῖ μὲ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του καὶ τὸ μικρὸν τέκνον των. Καὶ εἶνε πράγματι πολὺ εὐτυχεῖς· βεβαί-ως δὲν ζοῦν πολυτελῶς, ἀλλ' ἀρκοῦνται εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἀγάπης των, διὰ τοῦ μαγικοῦ πρίσματος τῆς ὁποίας τὰ πάντα φαίνονται ρόδινα, τὰ πάντα τοῖς προμει-διῶσι.

Πόσα ζνετρα χρυσὰ δὲν ἐπλάττον, κα-θήμενοι πλησίον ἀλλήλων εἰς τὸν μικρὸν ἐξώστην των, διὰ τὸ ζανθὸν ἀγοράκι, εἰς τὸ ὅποῖον συνεχέντρωναν ὄλην τὴν στοργὴν των!.. Καὶ ἦτο ἀξίον τῆς λα-τρείας αὐτῆς τὸ ἀγαπητὸν παιδάκι των,

λύ δικαιολογημένη ή συμπάθεια σου προς τὸν Ἑθνηκὸν ἴσον, τὸν ὅποιον ἐγνώρισες δι' Ἀλληγογραφίας· συνεννοήσου μετὰ ἄλλα μέλη, ἂν εἰμπορήτες νὰ διακρίνητε τὸν Ἑλληγον ὑπὸ νέον Πρόεδρον, προσκαλιβάνοντες καὶ ἄλλους.) Ἰαπόνην Γουλιέλμην (νὰ ἰδῶ λοιπὸν πότε θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ θά μου γράφης συγχρόνως !)

Λίγεια (ὁ ὅποιος μοῦ γράφει : «ὁ κουμπάρης εἶνε πρὸ πολλοῦ εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν συνδρομὴν καὶ μάλιστα ἕως τώρα θὰ ἔχη πλέον ἀπὸ τὴν μισθὴν ὅποιος περιμένει νὰ ἰδῇ Πρόσκλησιν διὰ νὰ φροντίσῃ, ἐκεῖνος δὲν εἶνε ἕσως προνοητικὸς.»)

Ἐξόριστον Ναπολέοντα, Ἀριστέα (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς φωτογραφίας καὶ μάλιστα διὰ τὴν φωτογραφίαν τοῦ νέου Γραφείου μου· ὅρα εἶνε καὶ ἂν ἦτο ὀλίγον πλέον λευκὴ θὰ τὴν ἐδημοσίευσα, —δίδει ὅπως εἶνε φοβούμεαι μήπως δὲν ἐπιτύχῃ ἡ τοιχογραφία·) Ἡρώα Θηοτά, Κιρκίην Μαρμαρίταν [Ε] πολὺ μοῦ ἤρεσε καὶ ἡ σημερινὴ σου «φλυαρία» καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον ναποσπάσω μερικὰ ἐνδιαφέροντα· ἀλλήθεια καὶ πολλοὶ μεγάλοι ἐγγράφονται εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἀλλ' αὐτὸ θέβαια ὡς νὰ ἐκδοθῇ τὸ περιοδικὸν τῶν μεγάλων.) Μαρμαριτοφόρον (καλῶς ἦδεις ὄχι, δύο ψευδώνυμα δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς· τὸ νέον καταργεῖ ἐπίσημος· τὸ παλαιὸν, ἂν καὶ κάποτε ἀναφαίνεται ἐξ ἀτίας τῶν ἀγνοούτων τὴν ἀλλαγὴν.) Βασιλὶδα τῆς Ἐρήμου (εὐχομαι νὰ ἴδῃ γρήγορα καλὰ ὁ μπαμπᾶς.) Μαρικὴν Εἰκόνα, Ἐσθινὸν Ἀστραὸν, Στέλεον τὸν Κεραυτὸν (καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέδρω πῶς ἡ μεταφράσις σου ἦδεν μετὰ τὴν προεσμίαν· καὶ ἠτομία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας.) Βιλληγίδα τῶν Καυκασίων (ἔστειλε τοὺς ἑστούους καὶ ἀναμηνῶ τὰς ἐντυπώσεις σου.) Σανθὴν Βοάπαιδα (εἰς τὸ προσεχές.) Λαμάνων Πνεῦμα, Βασιλὶδα τοῦ Καζέρου, Ζωηρὰν Φλόγα [Ε] διὰ τὴν ὕψαιον ἐπιστολήν· ἐνοήσις τὰ δύο φράγματα ποῦ μοῦ ἔστειλας διὰ τὸν Ἑλληνοπαίδα· ἰδὲ Γ' Δελτίον.) Στρανὸ δὲ Μπερτέρακ (ἔλθη καὶ θὰ συμπεριληφθῇ· περιέργον τὸ ἐπιστέδιον.) Ἀρατιαν [ΕΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς Θεῆας Οὐρανίας· «ὦ, τὸν δουτυχὴ ἐκεῖνον, τὸν λυποῦμαι...» Φίλαγγλον Ἐβλήγα (ὁ ὅποιος εὔρεν ἀστυειστάτους τοὺς «Ἀδελφούς Κινητοὺς» τοῦ 42 φυλλάδιου, προπάντων ἐκεῖνον ποῦ κυνηγᾷ τὸν λαγὸν μετὰ χέρια.) Ἐπερφηγορον Ἀδονται κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσάς ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 18 Νοεμβρίου, βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Παράγραφα. Εἰς τὴν ἀλήρωσιν τῶν ἄδρων (ἴδε προηγούμενον φύλλον.) τρεῖς ὀνόματα ἐτυπώθησαν λανθασμένα· τὸ ἑν' ἀριθ. 37 ἀντὶ Καλλιγόνης ἀναγνωστῆον Καλλιγαγκίης, τὸ ἑν' ἀριθ. 61 ἀντὶ Κορύλλου ἀναγνωστῆον Κολλύρου, καὶ τὸ ἑν' ἀριθ. 88 ἀντὶ Δημ. Ι. Προβελέγγιος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λέξεις ἐτέλλονται μέχρι τῆς 7 Ἰανουαρίου

Ὁ γάρης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δύνει νὰ γράφωσι τὰς λέξεις τῶν οἱ διαγνωστικῶν, πηλείται ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακίλους, ὧν ἕκαστος περὶχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

385. Συλλαβογράφος.
Ἄδρων θὰ ἰδῆς ἑστὸν πρῶτον μου, ἐπίτρημα ἐπὶ ἄλλο.
Πούλι εἶνε τὸ ἄδρον μου ὠραῖο καὶ μεγάλο.
Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ τῆς Γερμανίας

386. Στοιχειογράφος.
Ἄπὸ γέρο ἐσπροβέλλει παλλικάρη νεῖθ,
Τὸ κεφάλι του ἔν ἀλλάτῃς·
Κι' ἀπ' τὸ παλλικάρη πάλι, μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ,
Μικρὴ νῆσος θὰ προβέλλῃ.
Κι' ἀπ' τῆ νῆσο τῆ μικρῆ, μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο [πάλι]
Σ' ἄλλο μέρος θὰ πετάξῃ.
Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Κεραυτοῦ

387. Τονόγραφος.
Ἄν τὸν τῆνον μῆς θαλάσσης ἀναβύσῃς,
Κάμνεις δένδρον ποῦ το λέξ... ἀεθιάλες.
Ἐστίλη ὑπὸ Μυροφόρου τοῦ Σαμίου

388. Δημόδοξος Αἰνιγμα.
Ἐξὼ εἶνε γυαλιστερό
Ἄπὸ μέσα μαλλιαρό,
Κι' ἀπὸ μέσα ὅπ' τὸ μαλλί,
Βρίσκω μιὰ μπουκιὰ καλή.
Ἐστίλη ὑπὸ τῆς Θεραπεινίδος τῶν Πισωῶν.

389. Ρόμβος.

1. Στῆν ἀρχὴν τὸ πρῶτον ἔχω,
2. Μία πρόθεσις κοινή,
3. Ἄπ' τὸ κάθε τι ἀπέχω,
4. Θεός, λόρα με ἔμνεϊ.
5. Πλῆθος ἀγένης θηλονεῖ,
6. Φῶς λαμπρὸν χύνω ἐπὶ τῆ.
7. Καὶ ὁ ῥόμβος κατορθώνει.
Μ' ἐμὲ τέλειος νὰ ἐγγῆ.
Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀδύης

390. Γεωγραφικὰ τετράγωνα.

Νάντικατασταθούν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὧστε νάναγιγνώσκεται: Εἰς τὸ πρῶτον τετράγωνον: ἄνω, νῆσος, κάτω, ὄρας, δεξιὰ, νῆσος. Ἐπίτερον, κράτος. Εἰς τὸ δεύτερον τετράγωνον: ἄνω, νῆσος, κάτω, ποταμός, δεξιὰ, νῆσος, ἀριστερὰ, πόλις.
Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Παμίου

391. Κροντογραφικὸν.

1 2 3 4 2 5 6 7	= Ἐντομον.
2 3 3 2	= Ὄνομα γυναικός.
3 2 6 7	= Ἰερὸν.
4 2 5 6 7	= Ἀρετὴ.
5 2 1 6 7	= Εὐτελεῖς ἄνευ ἀξίας.
6 5 4 5 6 7	= Ὅρα προσηνὴ.
7 6 7	= Ἀνατομία.

Ἐστίλη ὑπὸ τῆς Σωμηλῆς Νυκτός.

392. Σύνθεσις λέξεων.
Διὰ καταλλήλου συναρμολογίσεως τῶν λέξεων συλλαβῶν, σχηματῶσι πέντε ὄνόματα ἀρχαίων φιλοσόφων.
γο- λωρ- δη- κρι- (η- πλα- πρω- μο- ραο- τος- τα- τωρ- χι- τωρ.
Ἐστίλη ὑπὸ Διμ. Ν. Νικολάου

393. Φωνηεντόλιπον.
μτ- π- δν- θρντ.
κλ- λμρντ.
Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Ἀργινοπέλαγος Θεμιστοκλέους

394. Γρίφος.
Σοφ (ὄντως—Ἔς)
Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Παλαμίδου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 42.

498. Συναγρίς (Σινδ-γ-ρίς.)—**499. Αἱ λέξεις εἶνε:** Εἰκόνη, κατὰ, Γάιος, εἶδος. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Ν: Νέων, Ναις, Αἶνος, Ἐνυό. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Λ: Λέων, ἄλις, Λένος, Λέων.—**500. Πόλις-Ὀφρῆς.**—**501. Καρίς-Ἀφρίς.**

502. Φ Μ Α **503. Η Δ Ι Ο Σ**
Η Η Λ Α Ο Σ Δ Ρ Ε Θ Η
Ο Ο Ι Ε Ρ Μ Η Σ
Σ Ν Α Α Ι Θ Ρ Α

504. ΑΡΤΑΦΕΡΝΗΣ (Ρέα, Τάρας, Φορέτρα, Ἐννέα, Νῆσσα, Ἡρα, Στεφανή, ἰ)—**505. Πότε ἐγίνεν ἡ πρώτη σταυρογραφία.**—**506. Ὁ ἀνεργά φων ἕνας Ἀσκήσις εἶνε ἄξιος ψυχρολογίας.**—**507. Οἱ κώνωπες περὶ τὸ φῶς πέτονται.**

Ὁ κ. Ἀθαν. Οἰκονομίδης, ὁ γνωστός τεχνίτης εἰς ἅλα τὰ καλὰ σπῖτα, μετέφερε τὸ ἐπὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος Κουρεῖον του εἰς τὴν ὁδὸν Ὀμήρου, ἀριθ. 1.

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
εἰς chef-de-clinique τοῦ ἐν Περαισίου καθηγητοῦ **Κουσι**
Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ Ἀδρυγγος, τοῦ Λαρυγγός, τῆς Ρινός καὶ τῶν ὪΤΩΝ.
Ἦρας ἐπιστήσεων : 10-19 καὶ 3-4.
Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β—Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΛΑΙΟΝ
Ἀγγλικόν, ἄσμιον, ποιητικὸς ἀρίστης, καθὼς καὶ εἰς φιλάς τοῦ ἐν Λονδίνου καταστήματος Curling et Cie
Ἐκομίσθη τελευταίως εἰς τὸ **Φαρμακεῖον Κ. Ὀλυμπίου.**
ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Ἐρμού, 60.

Ὁ ἰατρός
Α. Ι. ΧΑΡΑΜΗΣ Ἰατρικὸς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁδὸς Αἰόλου, 148
Εἰδικὸς Κύστεως, Νεφρῶν, Αἰθῶν τῆς Κύστεως, κτλ.
Ἐνοουθίσεις νικητηρίαι τῶν παιδῶν θεραπεύονται.

ΛΑΜΠΕΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΑΕΡΙΟΦΩΤΟΣ εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν, ὡς καὶ **ΦΑΝΟΙ ΕΙΣΘΑΔΗ** Ἐκομίσθησαν εἰς τὰ Καταστήματα **«ΛΟΥΒΡ»** (Ὁδὸς Αἰόλου 123-125, ἐν Ἀθήναις)

ΜΕΛΑΝΟΓΟΝΟΝ
Βαρὴ τριχῶν ἀλάττωσις, ἐπαναφέρουσα τὸ φυσικὸν χρῶμα χωρὶς ποσῶς νὰ βλάθῃ τὸ δέρμα, ἀβένουσα ἅμα καὶ διατηροῦσα τὰς τρίχας. Κατ' ἀπομίμησιν τῆς παγκοσμίου φήμης Βαρφῆ τῆς Κας Allen.
Τιμὴ ἐκάστης φιάλης δραχ. 4.
Φαρμακεῖον Κ. Ὀλυμπίου.
ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Ἐρμού, 60.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΧΟΠΟΥΛΩΝ
Μηχανικὸν ἐργοστάσιον
φακέλλων καὶ καταστῆτων
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Βιβλιοδετικόν
Γραμμογραφεῖον
Τυπογραφεῖον
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 180—182.